

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

LUANNE RICE

Sfârșit de coșmar

Traducere: **ANDREEA TEODORESCU**

EDITURA ORIZONTURI

1

Cum reușește o persoană să se întoarcă la viața abandonată în urmă cu nouă ani? Știind, de altfel, că fusese căutată neîncetat, că fotografia ei se aflase pe prima pagină a fiecărui ziar din întreg Connecticutul, și chiar și în afara zonei acestuia? Înțelegând că fiecare departament local de poliție era la fel de vigilant și continua căutările? Dându-și seama că aproape toți prietenii și familia renunțaseră la căutări și o considerau moartă?

Răspunsul este simplu, intră pur și simplu pe ușă.

Și exact asta a făcut Lily Malone la primele ore ale zilei de nouă august.

Tocmai trecuse de unu noaptea, când Liam Neill parcă camioneta în rondul din Hubbard's Point, o ridică în brațe pe Rose – care dormea, după lungul drum parcurs dinspre Nova Scotia – și o urmă pe Lily pe scările de piatră.

Lily aruncă o privire spre bolta de deasupra „fântânii dorințelor“ – unde se afla numele casei, *Grădina Mării*, cu literele doar un pic mai ruginite, un pic mai filigranate de aerul sărat, decât fuseseră în urmă cu nouă ani. Priveliștea îi provocă un junghi atât de puternic, încât scoase un icnet de durere. Lily se simțea cu adevărat acasă. O briză bătea dinspre golfulețul Long Island – apă sărată, exact ca în Golful St. James de pe coasta Canadei, acolo unde trăise și se ascunsese pe parcursul ultimilor nouă ani. Dar briza aceasta

de noapte era călduță, blândă, purtând cu ea un buchet de arome de iarbă de mare și de plaje nisipoase – cu totul diferită de stâncile și frigul caracteristice fiordului polar, cu apa limpede a banchizelor de gheață plutitoare.

– Oh, Doamne, spuse ea tare, animată de încântarea de a se simți din nou acasă. Trandafirii o întâmpinau – mireasma lor umplea aerul, și chiar dacă cei care creșteau pe grilajul de lângă ușa cabanei nu păreau la fel de bine îngrijiți, ca în urmă cu nouă ani, își conservau în continuare abundența. Lily întinse mâna printre spinii de trandafiri, începu să pipăie sub țigla de lângă felinarul stins al verandei și descoperi ce căuta – cheia pe care bunica ei o ținuse tot timpul ascunsă acolo, păzită de frunzele și țepii trandafirilor.

– Nu i-a schimbat locul, șopti ea.

– Bineînțeles că nu, îi șopti Liam în ureche, stând în spatele ei, cu Rose în brațe. Nu a încetat niciun moment să spera că te vei întoarce.

– O să se întoarcă și Maeve acasă, spuse Lily, deschizând ușa paravan care scârțâia, ținând-o deschisă cu umărul, și încercând să potrivească cheia în broasca cea veche și ruginită. Nu-i așa? Spune-mi că o să-i fie bine.

– O să-i fie bine, spuse Liam.

Lily simți cheia intrând în broască și o răsuci. Cu nouă ani în urmă, ușa avea același joc, din cauza unei balamale ușor slăbite. Să pășească în bucătărie... să adulmece mirosul aerului închis și jilav care invadase casa de pe plajă, în lipsa proprietarului. Și totuși cineva – în mod evident, Clara – deschisese câteva geamuri. Lily măsură cu pasul parterul cabanei de parcă era o fantomă care băntuia cel mai iubit și familiar loc de pe pământ.

Lily începu să zâmbească.

– Totul e neschimbat, șopti ea. Luna se cocoțase peste golf, proiectându-și lumina albă, strălucitoare, peste

întinderea liniștită a apei, inundând camera. Lily observă cuverturile atât de cunoscute și familiare, carpetele împletite, pernele pe care ea le brodase pentru bunica ei. Își trecu degetele peste vechea ei colecție de scoici, peste cărțile de pe etajeră, peste colecția de piatra lunii, strânsă când era reflux pe Plaja Mică.

Trebuia să vadă totul, și totuși încă nu putea să aprindă lampa. Dacă ar fi aprins lampa, însemna că își lua un angajament față de această situație. Prin această situație înțelegându-se că se afla într-adevăr aici, că exilul ei luase sfârșit, că se întorsese pe tărâmul celor vii. Vecinii ar fi văzut lumina și ar fi venit acolo. Oamenii ar fi aflat astfel că se întorsese.

Și astfel ar fi aflat și Edward.

– Unde doarme Rose? întrebă Liam.

– În camera mea, șopti Lily și îl conduse spre scările înguste. Etajul avea patru dormitoare mici – o casă de vacanță pe malul mării în adevăratul sens al cuvântului. Inima îi bătea cu putere lui Lily când intră în vechea ei cameră. Sub streășina orientată spre nord a cabanei, tavanul se închidea în unghiuri curioase, iar în cameră mai erau cele două paturi alăturate și vechea ei colecție de păpuși din carton Betsy McCall, se afla pe biroul ei. Dând la o parte cuvertura, simți că se sufocă când văzu așternuturile – imprimate cu mici buchete de trandafiri albaștri – și o păturică ușoară de vară, de culoare roz. Se aplecă să miroasă rufăria patului – mirosea a proaspăt.

– Bunica știa că venim, spuse ea. Într-un fel sau altul, înainte să plece la spital, a pregătit patul pentru Rose.

O înveliră împreună pe Rose. Fetița se mișcă neliniștită, deschise ochii și se uită prin camera nefamiliară cu o mirare somnoroasă.

– Am ajuns?

– Da, scumpo. O să descoperi totul mâine. Noapte bună.

— 'bună, murmură Rose și pleoapele-i căzură grele de somn.

Lily și Liam se întoarseră la parter. Lumina lunii se proiecta orbitoare pe suprafața apei din fața casei. Lily urmărise nenumărate răsărituri de lună exact din această cameră, prin geamurile imense, fără perdele, care dădeau spre stânci și spre mare. Totul părea atât de vast și de deschis aici, în comparație cu cabana înconjurată de pini în care trăise în Nova Scotia, în Cape Hawk – unde se ascunsese într-o pădure nordică, cu vulturi și bufnițe pe post de santinele.

Liam fusese una dintre primele persoane pe care le întâlnise atunci când sosise în acel îndepărtat și nefamiliar oraș – cu un deghizament bine pus la punct: după ce își tăiasse părul lung și negru, îl vopsise într-o nuanță de șaten-deschis, și purta vechii ochelari cu rame de бага pe care i-i dăduse bunica ei. El fusese prietenul și salvatorul ei, chiar dacă ea îl respinsese pe tot parcursul relației lor de prietenie, la început. Dar fusese nevoită s-o facă, ca să se protejeze și să-și apere copilul nenăscut.

Primele săptămâni ale lui Lily în Nova Scotia parcă făcuseră parte dintr-o poveste întunecată, desăvârșită cu retragerea în cabana situată în adâncul pădurilor din nord. Recompensa pusă pe capul ei, stabilită și anunțată de Edward, și prezența benevolă a sălbaticului și blândului Liam – prezent acolo la nașterea lui Rose, ajutând-o să aducă pe lume bebelușul pe podeaua din bucătărie, și jurămintele lui de a le proteja veșnic pe mamă și pe copil. Și chiar avusese la dispoziție numeroase ocazii în care să le ofere protecția: născută cu o malformație de cord, Rose tocmai trecuse prin ultimele intervenții chirurgicale în vara respectivă.

Copil cu inima zdrobită, mamă nefericită, se gândi Lily, îndreptându-și privirea înspre luna care trona peste Long Island. Îl înconjurase cu brațul pe Liam, care o ținea strâns,

la rândul său. Se auzeau strigăte de pescăruși dinspre apă, din cuiburile pe care aceștia și le făcuseră pe insulele stâncoase situate la doar opt sute de metri de țarm. Strigătul pescărușilor îi pătrunse lui Lily direct în suflet, amintindu-i de festivalul anual de muzică irlandeză, care era pe punctul de a începe în Cape Hawk, cu muzica lui irlandeză la fel de obsedantă precum strigătele pescărușilor.

Se uită la Liam – înalt și slab, cu ochii albaștri întunecați de propriile-i dureri. Atacat de rechinul care îi omorâse fratele, Liam își pierduse un braț – și își purta porecla de „Căpitanul Hook“ din copilărie, ceea ce-l transformase atât în obiectul batjocurei, cât și în figura tragică a micului oraș în care trăia. Dar Liam nu se lăsase influențat de toate acestea – se dusesse la facultate și o absolvise, devenind un reputat și respectat oceanograf și ihtiolog. El studia mării rechinii albi, specia care îi distrusese familia și îi sfâșiasse trupul.

Lily nu putea spune cu precizie ce anume îi adusese pe ei doi împreună. Și nici măcar nu era sigură că-i păsa de asta. Reușiseră să se găsească unul pe celălalt în acel îndepărtat oraș din nord. Ea fugise atât de departe de casă, și găsisese un substitut pentru familia ei. Anne, Marisa, Marlina... prietenele ei și clubul de broderie, Fetele Nanouk din Nordul Înghetată, erau ca și surorile ei. Și Liam. El o asistase la nașterea Rosei și nu mai plecase de lângă ele. Acei nouă ani petrecuți în Cape Hawk reușiseră s-o întărească sufletește mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată.

Boala bunicii sale o adusese înapoi în Hubbard's Point. Patrick Murphy, detectivul care condusese investigația cazului dispariției ei, reușise în cele din urmă s-o găsească în Cape Hawk. În momentul în care află de boala lui Maeve, totul se năruie în jurul ei. Lily știa ce trebuia să facă.

Se întorsese acasă.

– Sunt într-adevăr aici, spuse ea, rezemându-se de Liam.

– Te simți pregătită pentru ziua de mâine? o întrebă el.
– Trebuie să fiu pregătită. Bunica are nevoie de mine.
– Știu, spuse el. Avea o voce joasă și calmă. O atinse pe păr, și pe Lily o străbătu un fior. Deveniseră intimi de puțină vreme. Era oare de imaginat că se sărutaseră pentru prima oară doar în urmă cu câteva săptămâni? După atâta timp în care își canalizaseră toată afecțiunea asupra lui Rose, acum erau cu adevărat împreună.

– Nu vreau ca Rose să-l cunoască vreodată, spuse Lily. Chiar nu era cazul să-i mai amintească numele.

– Lasă-mă să plec cu ea de aici, spuse Liam. O s-o ascund. Numai tu vei ști unde suntem. Lily își simți inima zvâcnindu-i frenetic, precum piatra aruncată pe suprafața apei, descriind salturi. Și dacă Liam chiar reușea? Cum ar fi fost să o poată ascunde pe Rose de Edward pentru totdeauna?

– Trăind în Canada, spuse ea, mă simțeam puternică. Aveam control total asupra siguranței lui Rose. Acum că ne-am întors în Statele Unite, ce se va întâmpla dacă începe s-o urmărească? O va vedea ca pe o cale de a ajunge la mine. Și pe mine ca pe o cale de a ajunge la ea.

Își rezemă spatele de pieptul lui puternic, în timp ce brațul lui o cuprinse ocrotitor. Începură să se legene, urmărind cu privirea cărarea argintie descrisă de lună peste ape.

– Cred că trebuie să te duci s-o vezi pe bunica ta, spuse el. Dar ar fi bine să mă lași s-o duc pe Rose într-un loc unde să fie în siguranță.

– I-am putea cere ajutorul lui Patrick, zise Lily.

– Am putea, spuse Liam, dar am un prieten vechi la universitatea din Rhode Island. Am absolvit împreună secția de oceanografie a universității. El are o casă lângă plaja Scarborough, în golful Narragansett. Ne-ar primi să stăm cu el. Și nu este așa de departe de aici.

– Rose nu a fost niciodată departe de mine, spuse Lily, simțind cum i se strânge inima. Cu excepția perioadei în care a stat în spital.

– Ai face acest sacrificiu pentru ea, spuse Liam. Ca s-o ții la distanță de Edward, până în momentul în care știi la ce să te aștepti.

– I-ar plăcea la nebunie să stea cu tine, murmură Lily. Rose îl iubea enorm pe Liam. La cea de-a noua ei aniversare, în urmă cu mai puțin de o lună, își pusese două dorințe: să o vadă pe Nanny, legendara balenă albă de la Cape Hawk, și să aibă și ea un tată, așa cum era Liam. Cam ce așa putea să-i spun lui Rose despre toată povestea asta?

– Spune-i cât crezi tu de cuviință că poate suporta.

Și oare cum ar fi putut Lily să estimeze asta? Rose tocmai trecuse printr-o operație pe cord deschis. Se afla în plină recuperare după ceea ce se preconizase a fi ultima operație necesară, efectuată pentru a corecta ultima dintre deficiențele congenitale de cord – Tetralogia Fallot – cu care se născuse.

– Nu știu, spuse ea. Îmi va pune o grămadă de întrebări.

– Totul se va rezolva, o să fie bine, spuse Liam.

– Vezi că mi-ai mai făcut promisiuni serioase în trecut, spuse Lily, zâmbind. Niciuna mai importantă decât aceea că va fi veșnic alături de ele, că n-o va părăsi niciodată pe Rose, bebelușul cu inima slăbită pe care el îl adusese pe lume.

– Și s-au îndeplinit, nu-i așa?

– Până acum, da, spuse ea. Întorcându-se, își lăsă capul pe spate și îl sărută lung și apăsător, simțindu-și sângele clocotind prin vene. Fiecare atingere a lui Liam era o promisiune, însoțită de o energie miraculoasă. Afară, valurile se spărgeau de stânci, iar frunzele foșneau în bătaia brizei. Lily se înfioră, simțind o dorință covârșitoare.

– Deci, răspunsul este da? întrebă Liam.

Lily închise ochii, simțind că-i este imposibil să vorbească. Totul se întâmplase atât de rapid – pornind de la vestea despre boala lui Maeve, până la decizia de a părăsi ascunzătoarea și până la drumul făcut tocmai din Nova Scotia.

– Nu trebuie să iei o decizie chiar acum, spuse el. Ai nevoie de un pic de odihnă, Lily. Vei ști ce e mai bine de făcut mâine dimineată.

– De îndată ce va răsări soarele, spuse Lily, Clara îți va vedea camioneta. Va veni aici. Dacă vă vede, pe tine și pe Rose, nu vom mai putea păstra acest secret. Nu că ea ar avea intenții rele – de fapt, de-abia aștept s-o vad.

– Înțeleg, răspunse Liam. Te gândești că n-ar fi cinstit să-i ceri să accepte ca atare o situație pe care e posibil să n-o înțeleagă. Hai să mergem la culcare – avem un răgaz până în zori ca să ne hotărâm.

– Doar câteva ore, spuse Lily.

Ținându-se de mână, urcară din nou scările. Lily se încăpățănase să nu aprindă luminile. Încă nu își oferise libertatea să facă acel pas hotărâtor. Dar nu conta – știa fiecare centimetru al casei chiar și pe întuneric. Fiece curent de aer, fiecare bucată de pardoseală scârțâitoare, fiecare corp de mobilă. Iar bunica ei nu făcuse nicio schimbare de când ea plecase de-acasă.

Și totuși, aici, în această cabană pe care o știa mai bine decât orice alt loc de pe pământ, Lily aștepta răspunsurile. Nu-și putea înfrâna bucuria care o învăluise – adora briza aceea caldă ce aducea mireasma trandafirilor bunicii. Îl conduse pe Liam în cel mai spațios dintre dormitoare – cel pe care bunica ei îl păstrase întotdeauna pentru musafiri – situat în partea din față a casei, acolo unde ferestrele de la fațadă se deschideau peste acoperișul în pantă, oferind perspectiva golfului scăldat în lumina lunii. Lily le deschise larg.

O rafală de vânt flutură perdelele de-un alb diafan și îi răcori lui Lily pielea înfierbântată. Zgomotul valurilor,

spărgându-se ritmic de stânci, răzbătea prin ferestre. Lily se duse să vadă ce făcea Rose. Se aplecă, urmări pieptul fiicei sale mișcându-se în cadența inspirațiilor și a expirațiilor. Răsuflările lui Rose erau asemănătoare valurilor – ferme, sigure, într-o succesiune ritmică. Lily știa că Rose ar fi fost pe mâini bune dacă i-o încredința lui Liam, dar simpla idee de-a nu o mai avea în preajmă pe frumoasa ei fiică i se părea aproape imposibil de suportat.

– Lily, șopti Liam, aflat în pragul ușii, în spatele ei. Vino la culcare.

Lily scutură din cap. Nu se putea mișca. Cum de reușea oare această atmosferă atât de calmă s-o umple de groază? Rose dormea în patul care în copilărie fusese al ei; briza văratică purta cu ea miresmele de caprifoi și de trandafiri roșii, roz și albi. Îi reveniră în minte cuvintele atât de familiare: *Trandafirii albi sunt atât de fragili...* Privind-o pe fiica sa, se liniști invocând siguranța cu greu consolidată că Edward nici măcar nu avea idee de existența lui Rose.

Din punctul de vedere al lui Edward, Lily era moartă. Murise – așa credea toată lumea – în urmă cu nouă ani, atunci când era gravidă în opt luni și jumătate. Lily simți cum o copleșește o stare de încântare, și se înfioră. Era ca și cum zeii tocmai îi dăduseră mână liberă și libertate totală de acțiune. Edward nici măcar nu știa ceva despre existența lui Rose.

– Vreau s-o faci, spuse ea, fără să se întoarcă, nedeziplinându-și ochii de pe fața fiicei sale, cu lungile ei gene castanii odihnindu-se pe umerii atât de delicați ai obrazilor, cu gura ușor întredeschisă. Avea brațul stâng îndoit, iar vârfurile degețelor se odihneau pe gât, protejând parcă cicatricea rămasă în urma operației pe cord deschis. Vreau să o iei de aici.

– O să am grijă de ea, șopti Liam.

Lily aprobă dând din cap.

– Stiu asta. Întotdeauna ai avut grijă de ea.

Îngenunche lângă patul lui Rose, privind-o fix o vreme – până ce Rose oftă și se întoarce. Nevrând s-o trezească, Lily o sărută pe creștetul capului și îl urmă pe Liam în dormitor. Știa că nimic pe lumea asta n-o putea obliga să o trimită pe Rose departe de ea, să o forțeze să ia astfel de măsuri, cu excepția unei singure situații: nevoie de a o vedea pe bunica ei, femeia care o crescuse, și de a se asigura că aceasta se va însănătoși.

Nimic altceva nu ar fi contat.

Dând la o parte cuvertura albă, se ghemui lângă Liam și închise ochii. Sunetul valurilor se sincroniza cu mișcarea ascendentă și descendentă a pieptului lui Liam. Numără valurile și îi ascultă bătăile inimii. Afară, pescărușii din preajma cuiburilor de pe insulă își intonau în continuare chemările.

Lily se uita fix la luna care se afla chiar în dreptul geamului lor, în timp ce asculta strigătele pescărușilor și simțea răsuflarea lui Liam pe gât. Se lipi tare de Liam și se rugă ca decizia ei să fie cea bună.

Zorile se iviră, și Liam Neill își zise că nu prea mai aveau timp la dispoziție. Știa că trebuia s-o ia pe Rose de acolo, dar pe de altă parte nu-i venea să plece. Voia să rămână cu Lily.

Lily pregăti cafea și porridge, după care se duse s-o spele și s-o îmbrace pe Rose. Cerul trecuse de la purpuriul-aprins la albastrul-azuriu, pe măsură ce soarele începea să se ridice peste linia orizontului. Liam auzise atâtea despre Hubbard's Point – căpătase aproape proporții de legendă pentru el, locul în care crescuse Lily, unde iubita ei Maeve cultivase trandafirii-campioni și reușise să-și crească nepoata frumoasă și

puternică. Ieși pe veranda laterală, cu ceașca de cafea în mână, și privi terasele de granit care se înclinau înspre Canalul Long Island. Cabana se afla aproape de capătul promontoriului – vârful localității Hubbard's Point (joc de cuvinte: Vârful Vârfului Hubbard), așa cum le spusese Lily, lui și lui Rose, pe parcursul drumului de la Cape Hawk înapoi.

Liam se uită, dincolo de grădina laterală, spre o cabană asemănătoare, acoperită cu țigle decolorate de vreme, cu obloane și ușă turcoaz, jardiniere albe la ferestre, pline cu mușcate roșii – și văzu pe cineva cum trage cu ochiul, de după o perdea.

Se dădu înapoi, se lipi de peretele casei, după care dispăru înăuntru. Le găsi pe Lily și Rose în bucătărie, vorbind. O atinse ușor pe Lily pe umăr.

– Cineva tocmai m-a văzut, spuse el. Se uita spre mine, din casa vecină.

– Este Clara, spuse Lily. Ea se trezește la răsăritul soarelui, la timp ca să răsfoiască ziarul *Hartford Courant*.

– Ar fi mai bine să plecăm, spuse Liam.

– Da' nu înțeleg, spuse Rose, încruntată. De-abia am ajuns.

Lily trase adânc aer în piept. Liam știa cât de greu îi era și o mângâie pe părul negru, lucios. Lily o privi adânc în ochi pe Rose.

– Scumpa mea, spuse ea. Tu și cu Liam o să stați în altă parte câteva zile. Nu o să fie departe de aici – în tot cazul, nu foarte departe – și eu o să știu unde sunteți în fiecare moment.

– Dar tu de ce nu vii? întrebă Rose.

– Trebuie să am grijă de bunica mea.

– Bunica ta?

Lily aprobă din cap.

– Da. Știi că e bolnavă.

– De asta am și venit, din Cape Hawk.